

ЖЪЛТИТЕ ОЧИ НА УЖАСА

РАЗКАЗИ
ЗЛАТКО ЕНЕВ

ЕКСТАЗ

Златко Енев

**Жълтите очи
на ужаса**

ЕКСТАЗ

Берлин, 2014

Тази електронна книга ви се предоставя при условията на лиценза „Криейтив Комънс — Признание — Некомерсиално — Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5).

Съдържание

Жълтите очи на ужаса	5
Стъпките	15
Целувката	24
Stuck in the Moment.....	32
Страхът.....	39
Всичко, което винаги сте искали да направите, но сте се страхували да опитате	45
Сълзите.....	54
Ангелицата	62
Малка нощна приказка.....	67
Напиканите обувки на незнайния воин	83
Истинската история на господин К.....	92
Метаморфозата – 2.....	99
You've been deleted.....	105
В тъмното	114
Любовна история или „All've need is... ups“	124

Жълтите очи на ужаса

Събуди се с ясното усещане, че току-що е разговарял с нея на френски, при това на вие. Удивлението го застигна малко по-късно, когато постепенно започна да се разсънва, осъзнавайки, че френският не е език, на който може да разговаря, не и когато е буден, във всеки случай. Опитва да си припомни за какво беше ставало дума, но в съзнанието му беше останало единствено парцаливото *Je vous remercie, Madame, je vous remercie de votre confiance*, и след известно усилие, не съвсем приятно, той се отказа. В устата му беше застинал мътен вкус с намеци за импровизираната манджа, която беше приготвил за себе си и малкия на обяд, разчитайки най-вече на глада, който все някога трябваше да заглуши вялите протести на момчето, несвикнало да сяда на масата без майка си. Отърси глава като куче, хвърлено в басейн. Едва сега забеляза, че синът му го гледа отсреща с широко разтворени, изпълнени с уплаха и съчувствие очи.

– Пак очите ли сънува, тате? Много ли беше страшно?

– Не, този път беше нещо друго. Защо, виках ли насън?

– Не, не съвсем, ама говореше и се мяташе, сякаш някой те души. Много се уплаших.

Той повдигна края на одеялото и придърпа момчето към себе си.

– Хайде, мушкай се отдолу. Няма страшно, нали виждаш, че всичко е наред.

Малкият с готовност се сви на топчица до него, придърпа ръката му и я сложи на коремчето си.

– Тате, разкажи ми пак за очите, моля те. Искам да те слушам.

– Уф, толкова пъти съм ти разказвал. Нали знаеш, че те са измислени, всъщност тях ги няма, тия очи.

– Нищо, нищо, ти пак ми разкажи. Аз няма да треперя, обещавам.

– А довечера, когато си сам в леглото? И тогава ли няма да трепериш?

– Не знам, не знам. Хайде, разкажи ми пак, моля те.

– Ами ти всъщност знаеш всичко. Това са две големи очи, жълти. И светят в тъмното, като фарове. Аз много се страхувам от тях, опитвам се да бягам, да се скрия някъде, но те винаги са някъде наблизо и винаги ме откриват, където и да се пхна.

– И какво правят тогава?

– Не знам, всеки път се събуждам на това място, още никога не съм виждал какво искат да ми направят. Само знам, че са зли, много зли. И много страшни, много опасни.

– И колко пъти си ги сънувал вече?

– Много. Не знам точно, сигурно има няколко дузини.

– Какво е дузини, тате?

– Една дузина е дванадесет неща от нещо си. „Няколко дузини“ значи много пъти.

– А мама какво сънува, тате? Тя от какво се страхува?

Болката го преряза с такава внезапност, че му причерня и за един миг-вечност сърцето му забуксува, изпращайки плетеници от огнени кръгове пред очите му. Той се закашля, за да прикрие вълнението си, изчака докато беше сигурен, че гласът му отново ще прозвучи нормално, после каза нещо много безсмислено, даже не знаеше какво точно, само се стараше да звучи успокоително. Малкият притихна, очевидно доволен от отговора, и скоро задиса равномерно. Той внимателно надигна одеялото, понечи да стане, но момчето стисна ръката му и попита в просъница:

– А мама скоро ли ще се прибере, тате?

– Скоро, скоро. Хайде, спи сега, аз трябва да поработя малко.

Краката му, както винаги след сън, бяха отекли и се чувстваха като пънове с корени, които трябва да се изтръгват на всяка крач-

ка. Отиде с куцукане в кухнята, наля си чаша вода, погледна към стенния часовник преди да се сети, че това е забранено, и начаса получи наказанието си. Беше едва пет часа след обед, прекалено рано за нея, тя сигурно щеше да се прибере едва към осем-девет, ако не и късно през нощта. Пред очите му неволно се появиха двете камили, които преди години беше фотографирал в зоопарка, качени една връз друга в продължение на часове, заплени, запенени, безразлични към подскачащите наоколо им двукраки, буквално потънали една в друга. Един в друга, поправи се той механично, после си помисли, че започва да става повече немец от немците, махна ядно с ръка и се потътри към работната стая. Екранът на компютъра блещукаше насреща му като блатно огънче, изкусител такъв, ти ми разби семейството, Боже, докъде ли ще стигна с това самосъжаление, другите поне могат да пият ракия, аз и за това не ставам, придърпа разнищения стол, цигания, пълна цигания, седна, зарови глава в ръце. Ако имах коса, бих могъл да си представям, че приличам на Сам Шепард, сега и това не става, впрочем, той и без това е метър и деветдесет, закъде ли съм тръгнал да се напъвам, аман.

Очите му изведнъж се напълниха и започнаха да преливат, усатата му се изкриви и една жила на врата му се изпъна болезнено, напъвайки да се скъса. Той изви врат като опърничаво добиче, постоя така докато жилата отново дойде на мястото си, придърпа клавиатурата към себе си, после отново я побутна назад.

„Ела за малко в спалнята, искам да говоря с теб.“

Беше го казала с тон, който очевидно целеше да го ръгне в ребрата, но тези неща бяха престанали да го смущават много отдавна, вече и сам не знаеше точно кога, така че той изпръхтя, тихо, и отиде – но не без да се е забавил достатъчно дълго, нека тя все пак не си мисли, че може да го пришпорва с този пращящ от сухота прусашки тон, ние също сме прусаки, прусаците на Балканите, това не съм го казал аз, между другото.

Тя беше се напъхала в джинси, тесни като водопроводни тръби, как ли успява да свие колене в тези пранги, все пак изглежда

като модел, даже и на тая възраст, колко ли хора си мислят, че аз съм късметлия мъж? Седна, загледа я в очакване, спокойно, делово, сега ще започне да го жули заради някоя забравена запетая в последния ръкопис, м-да, всяко нещо си има цена на тоя свят, включително и собствената преводачка.

„Искам да ти кажа нещо. Вече от доста време насам.“

Това звучеше някак ултимативно, необичайно, и за момент той се стресна, но побърза да избута назад хладното чувство. Добре де, давай, хайде да изтикаме по-скоро тая сцена зад гърба си.

„Ти... вече не си... единственият мъж в живота ми.“

Стана отново, никога не беше в състояние да седи, когато пред очите му започнеш да се мята тази сцена, не беше съвсем като тогава, горенето отвътре е понамаляло, а заедно с него – и енергията, слава Богу, няма перпетуум мобиле на тоя свят, но все пак смущаването все още е осезателно, за седене и дума не може да става, а това значи, хайде сега да обикаляме от стая в стая.

„Ти не си единственият. Ти не си единственият. Ти не си единственият.“

Няколко часа по-късно беше се оказал в парка, облечен в шорти и тениска, въртящ кръгчета по пистата за джогинг, без изобщо да си спомня как е попаднал там. Осъзна се, защото някакви малки момичета на тревата се заливаха от смях всеки път, когато той минеше покрай тях, и едва тогава разбра, че ръкомаха като някоя от мелниците на Дон Кихот, и крещи нещо несвързано, ту на немски, ту на български, раздавайки удари във всички посоки. Дори не се засрами, само го хвана страшен яд на малките, как може да са толкова тъпи, Господи, и ние ли бяхме такива едно време? Прибра се унило вкъщи – тя вече беше приготвила момчето за лягане, необичайно рано, но май и самото то чувстваше, че нещо не е наред, защото послушно се беше напъхало в креватчето си, две уплашени миши оценца над завивката.

„Аз ще изляза, имам работа. Не ме чакай, сигурно ще закъснея.“

Светбаряше по-бързо, отколкото човек може да произнесе думата „потоп“, той послушно затвори вратата зад гърба си, опита се

най-после да преживея нещо истинско, нещо силно, разбираш ли, нещо силно? От твоята цивилизованост ми е дошло до гуша, искам диващина, искам сила, искам живот! Достатъчно измислени, целофанени емоции. Искам да живея сега, тук и сега! И не давам пет пари за твоята вечност! Пет пари не давам, чуваш ли ме?

След като веднъж е погледнал към часовника той разбира се не може да престане повече, ето, отново. Изминал е едва половин час, относителността на времето е нещо толкова очевидно, странно защо хората се нуждаят от цял един Айнщайн, за да проумеят нещо толкова очевидно, толкова болезнено очевидно... Пет и половина, Господи.

Странно защо все пак се чувства толкова неспокоен, точно днес, в един толкова хубав, толкова сияен ден. Защото се затваря въщи като язовец, разбира се, вместо да излезе навън, да се разходи, да си купи и той някое списание с *такива* обяви. Застаряващ балканджия, метър и шестдесет, с минимум десет наднормени килограма, търси девица за взаимно развлечение, кефът гарантиран, дискретността също. Чисто и просто като росица в неиндустриализирана зона. Сега е мой ред да жужа като пчеличка, виж какви завъртени думички мога да си измислям.

Захлопването на входната врата го накара да подскочи, не беше я очаквал толкова рано и малко се ядоса на неволната, топла като прясно напикано радост, която го обля отвътре. Сви се на стола и зачака докато тя отиде в спалнята, все пак нямаше желание да гледа довольната ѝ физиономия, нека първо подиша лимонения дъх на омразното жилище, да се повкисели малко.

Нещо падна тежко отвън, той се стресна отново, поколеба се за миг, после предпазливо подаде нос през вратата, видя лежащото на пода тяло, вцепени се, хвърли се напред, застана на колене до нея, взе я в прегръдките си. Главата ѝ кървеше като, да, точно като заклано прасе, никога не беше виждал толкова много кръв, трескаво съблече ризата си, уви я около главата ѝ като гъзва, все още не разбираше откъде иде кръвта, но не можеше да е от гърлото ѝ, инак нямаше сега да е тук, Господи, какъв съм компютър, ще

престана ли някога да запечатвам или не? Как ли се е довякла до вкъщи, на всяка цена трябва да почистя тук преди да е станал Павел, инак като нищо ще го повредим за цял живот, бързо, мисли, мисли, мисли!

Тя изпъшка тежко, очевидно идваше на себе си. Той започна да я целува диво, глупаво, ужасено, омаца се с кръв почти колкото самата нея, засрами се, потегли я накъм работната стая, оставяйки след себе си не съвсем тясна ивица кръв, положи я на пода, изтича във всекидневната, грабна някаква възглавница, прелетя обратно, положи я под главата ѝ. Тя го гледаше с вцепенени, изпълнени с шок очи, малко по жабешки, почти комично. Той грабна телефона и трескаво започна да набира, но тя изведнъж се свързе и прошепна дрезгаво, никаква полиция, никаква полиция. Ама каква полиция, аз викам бърза помощ, изсумтя той яростно, какво ти има, къде те боли? В отговор тя само отвори стиснатата си длан и тук вече беше негов ред да залепне на ръба на припадъка, защото в ръката ѝ, спарушено като сушена гъба, се мъдреше отрязано човешко ухо, ляво. Все пак успя да изкаканиже адреса на ония от другата страна на жицата, с усилие затисна обратно напирещите нагоре остатъци от хилавия обяд и се зае да бърше отвън в коридора, бесен, ужасен и изпълнен с отровно-отмъстително задоволство, всичко това едновременно. Тя лежеше отгатък, тихичка като пчеличка с отрязани крилца, само от време на време изпъшкваше, но не престорено, а опитвайки се да потиска ужаса, и това в края на краищата го накара да се разреве, той зациври като хлапе, сълзите го заслепяваха и му пречеха да чисти като хората, по-бързо, по-бързо, само преди да се е събудил Павел, за Бога, ако види всичко това, на пет години, пиши го повреден за цял живот.

Ония дойдоха изненадващо бързо, немска механика в най-прецизното ѝ изпълнение, никакви тъпи въпроси, никаква суматоха, начаса ѝ треснаха някаква инжекция, тя изведнъж се отпусна и успокои, единият сложи ухото в пластмасова торбичка с някаква течност, като рибче от магазин за домашни любимци, раз-два-три и вече ги няма, той едва успя да каже на съседите да се погрижат за

Павел, ония като нищо ще заминат без него, тя отчаяно повтаря нур кайне полицай, нур кайне полицай, те не казват нищо, но в очите им просветват десетки неизказани въпроси, газ, газ, газ и синя сирена на покрива.

Пред очите му с потискащо упорство продължаваше да се върти образът ѝ, така както беше я оставил вкъщи – гледайки някъде встрани, безизразно, може би се прави, че не го чува, а може и наистина слухът ѝ да е увреден, или пък е от бандажите, пада ѝ се, нека да си лежи така, увита като мумия. Във всеки случай докторите направиха истинско чудо, ухото си стои на мястото, зашито като ново, личи си, разбира се, ако се вгледа човек, но под косата нищо не се вижда, той едва се сдържа да не ѝ каже, че все пак е късметлийка, че е можело да бъде и носа. На Павел казаха само, че мама я боли глава и че ако иска да ѝ мине бързо, трябва да е много послушен и да не се опитва непрекъснато да се насажда в скута ѝ. А тя инак се държи, хм, с удивително достойнство. Иди кажи, че страданието не облагородявало хората.

Алкохолът не помага, разбира се. Не беше пил сам от години насам, още повече в някаква забутана кръчма на другия край на Берлин, на две улици *от там*. Но не можеше другояче. Тялото му все още се разтърсваше от неконтролируеми спазми, ръцете му трепереха, по дланите си още чувстваше хладината на металната тръба, завита във вестник – Боже, какво ли не научава човек от криминалетата? – с която беше блъскал пред себе си като луд, един или два пъти даже със затворени очи, докато онзи падна на земята и престана да мърда. *The bigger they are, the harder they fall*. А после беше ритал неподвижното тяло – да, да, да, с огромно удоволствие, ритал, ритал, ритал, *на ти, на ти, на ти*, чак докато собственото тяло не му позволяваше нищо повече, с мъка се дотътри до най-близката кръчма, поръча с най-хъмфрибогъртовския глас, на който беше способен, корн, доппелт, а след това започна методично да затиска парещата течност надолу в себе си, *давай, давай, давай*, инак нико-

га няма да успееш да изтриеш от паметта си това неподвижно тяло, да, сигурно вече ставаш и за Абу Граиб, Господи, докъде стигнах!

А тя беше отказала да говори. Не успя да изтръгне от нея нито думица, коленичил пред леглото ѝ, стискащ в потните си длани ръката, която тя безсилно беше оставила в неговите, моля те, моля те, моля те, кажи ми какво стана, какво точно се случи, Боже, искам да убия някого, не, не се усмихвай така, всеки човек е способен на убийство, в това всички сме равни като житни класове, да, знам, че не мога да престана с тоя мой словесарски език, пък и какво ли разбираш ти от език, освен задушен с лук, но да, да, да, днес искам да убия някого.

Е, сега вече беше го направил. Никакво удовлетворение, никакво наслаждение, никаква ерекция във всичко това, само полароидни картинки, които се веят из главата му като пъстри хартиени финтифлюшки по опашката на хвърчило, хоп-хоп, хоп-хоп. А шнапсът не помага, факт. Всеки го знае, и въпреки това всички опитват. Също като с любовта. Или с надеждата. Боже, помагай, вече наистина започвам да превъртам, Господи!

А може би просто трябва да отиде в полицията, сега, именно сега, докато не са започнали да тръбят навсякъде. Утре жълтите вестници ще са пълни с мрачни фотографии и заглавия, набрани в триста пункта Валбаум, в червено, сякаш ретушираната кръв по снимките не е вече достатъчна. „Той не успя да стигне до къщи, беше възпрепятстван от смъртта.“ Или „Кой казва, че смъртта била майстор от Германия – този път тя дойде от България.“ А може би просто „Невинна жертва на хищни инстинкти.“ Глупости, неведоми са пътищата на вестникарското красноречие, и тук както навсякъде другаде. Билдцйтунг просто трябва да бъде верен на името си и да престане да бърбори, картинките са напълно достатъчни, кой ти иска да чете в това време на всеобщо окартиняване? Революцията на Гутенберг – отменена. Всеобщо отказване от грамотност, кому е нужно четенето, когато навсякъде те преследват цели потоци от сервилно усмихващи се, готови за помощ картинки?

А онзи сигурно все още лежи там, във всеки случай не се чуват сирени, всичко е тихо и спокойно, Господи, колко обичам берлинския юни! Научил се е да повтаря името Божие с повод и без повод, с каквито се събереш, такъв ставаш, Готхен, да, така казва тъщата, а майка му никога не е казвала Божичко, не, не, ние сме други, не обичаме да се лигавим, жалко, че с годините все повече започвам да се отдалечавам от корена си, но какво ли значение има всичко това сега, Готхен, Готхен, Готхен.

Изправи се с усилие, даде цели пет евро бакшиш на сервитьорката, която го изгледа не толкова с благодарност, колкото със съжаление, по интуиция намери пътя към тоалетната, после към изхода, юнската нощ го пое в обятията си като люлка, като съвършена любовница, той се заклати неуверено в първата посока, която му попадна, дали У-банът върви по това време, в никакъв случай няма да имам достатъчно пари за такси, впрочем, кой ли му пука, хей...

– Хей – изръмжа някой зад гърба му, точ в точ като ехо на вътрешния му глас.

Той се обърна, опита се да фокусира бързо, но в тъмното не беше лесно, после зениците му изведнъж се разтвориха широко и запечатаха завинаги мътно проблясващото острие на ножа.

Отсреща го наблюдаваха, някак хладно, дори безпристрастно, жълтите очи от съня му.